

Iubirea e flacăra, jar

Iubirea e flacăra, jar, e focul ce vine de sus,
Din Duhul vieții prin har, din Tatăl, din Domnul Isus.
Prin daruri noi înaintăm, spre slava pe care-o cântăm,
Dar fără iubire, e scris, n-ajungem la locul promis.

Cor:

Aș fi doar un chimval ce zăngănește,
Sau o aramă ce răsună lin,
Fără iubirea care mîntuiește,
Eu nu pot fi, tu nu poți fi,
Adevărat creștin.

Chiar dacă aș și proroci, la ce oare mi-ar folosi
Un dar? dacă nu pot iubi, eu sînt ca un nefericit.
Credință dacă aș avea, și munții să îi pot muta,
Dar fără de dragostea Sa, eu sînt doar un nemîntuit.

Chiar dacă-nțelept te numești, și altora știi să vorbești,
Dar dacă tu nu mai iubești, tu ești un egal cu nimic.
Căci dragostea e Dumnezeu, ca El să iubim neîncetat,
Dar dacă respingem mereu, noi sîntem din nou în păcat.

În limbi dacă eu aș vorbi, la ce oare mi-ar folosi?
Cînd eu nu mai pot să iubesc, doar ca un chimval zăngănesc.
Averea dacă mi-o împart, și trupul în flăcări să-l ard,
Dar dacă iubirea s-a dus, eu nu pot să fiu cu Isus.

Căci fără iubirea de frați și dragostea de Dumnezeu,
Noi sîntem doar niște prelați ce-njugă pe alții la greu.
Căci ură înseamnă Cain, e duhul acela străin,
Ce-nțeapă, ucide oricînd, și-i lasă pe alții plîngînd.

Chiar dacă și dealuri și stînci, prin darul credinței le mut,
Și tainele mari și adînci, pe toate vreodată le-am știut,
Dar dacă iubirea dintîi, și roada s-au dus, le-am pierdut,
Eu sînt un egal cu nimic, oricîte de multe am știut.

Amin